

HET KIND IN ONS

Ons ochtendgloren wekken met Maria Montessori en de heilige Theresia van het Kind Jezus
www.retraitenl.karmel.at

Evangelie (Lc 2, 1-14)

Nadat reeds velen zich tot taak hebben gesteld om verslag te doen van de gebeurtenissen die zich in ons midden hebben voltrokken, en die ons zijn overgeleverd door degenen die vanaf het begin ooggetuigen zijn geweest en dienaren van het Woord zijn geworden, leek het ook mij goed om alles van de aanvang af nauwkeurig na te gaan en deze gebeurtenissen in ordelijke vorm voor u, hooggeachte Theofilus, op schrift te stellen, om u te overtuigen van de betrouwbaarheid van de zaken waarin u onderricht bent.

Toen Herodes koning van Judea was, leefde er een priester die Zacharias heette en tot de priesterafdeling van Abia behoorde. Zijn vrouw, Elisabet, stamde af van Aäron. Beiden waren rechtvaardig in Gods ogen en leidden een onberispelijk leven, geheel volgens de geboden en wetten van de Heer. Ze hadden geen kinderen, want Elisabet was onvruchtbaar, en beiden waren al op leeftijd.

Toen de afdeling van Zacharias aan de beurt was om de priesterdienst te vervullen, werd er volgens het gebruik van de priesters geloot en werd Zacharias aangewezen om het reukoffer op te dragen in het heiligdom van de Heer. De samengestroomde menigte bleef buiten staan bidden terwijl het offer werd gebracht. Opeens verscheen hem een engel van de Heer, die aan de rechterkant van het reukofferaltaar stond. Zacharias schrok hevig bij het zien van de engel en hij werd door angst overvallen. Maar de engel zei tegen hem: 'Wees niet bang, Zacharias, je gebed is verhoord: je vrouw Elisabet zal je een zoon baren, en je moet hem Johannes noemen. Vreugde en blijdschap zullen je ten deel vallen, en velen zullen zich over zijn geboorte verheugen.

"En er was een kleine trillende stem op aarde die we nog nooit eerder hadden gehoord, afkomstig uit een keel die nog nooit had getrild!"

Er werd mij verteld over een man die in de diepste duisternis leefde; zijn ogen hadden, als vanop de bodem van een afgrond, nooit het minste licht gezien.

Ik hoorde over een man die in de stilte leefde: nog nooit had het meest subtiële geluid zijn oren bereikt...

Mij werd verteld over een man die leefde, ondergedompeld in water: een vloeistof met

een vreemde lauwheid; plotseling kwam hij naar buiten, in een ijzige omgeving.
Hij opende zijn longen, die nooit hadden geademd (Tantalus' kwellingen zouden een kleinigheid zijn vergeleken met de zijne) en hij kwam er levend uit.
In een impuls versterkte de lucht zijn longen, ingetrokken sinds hun schepping.
En de man schreeuwde het uit.
En er was een kleine trillende stem op aarde die we nog nooit hadden gehoord, afkomstig uit een keel die nog nooit had getrild!
Het was de man die uit de rust was gekomen
Wie kon zich voorstellen wat absolute rust is? De rust van iemand die nooit de minste vermoeidheid heeft gevoeld, vermits anderen zich voedden voor hem; iemand van wie alle vezels zijn verlaten en ontspannen omdat andere levende weefsels de warmte die hij nodig heeft om te leven, produceren en hem ervan voorzien;
zijn meest intieme weefsels hoeven hem niet te verdedigen tegen gift en bacillen, omdat andere weefsels het ook voor hem doen.
Alleen zijn hart werkte, want het begon al te kloppen lang voordat hij ter wereld kwam, twee keer zo snel als andere harten.
Toen realiseerde ik me dat het een hart van een mens was.
En nu gaat hij voorop
Hij neemt al het werk op zich,
gehinderd door het licht en het geluid.
Moe tot in de meest intieme vezels van zijn wezen, zucht hij met een luide kreet:
'Waarom heb je me in de steek gelaten?'
En dit is de eerste keer dat de mens in zichzelf de stervende Christus en de oprijzende Christus heeft geopenbaard!"

Maria Montessori, Het kind

O God, verborgen in de trekken van een kind!
Ik zie je stralend en reeds triomferend! ...
Ik zal de grafsteen lichten
En je zo mooi gelaat schouwen.
Ik zal zingen
En mij verblijden als ik
je aanschouw met mijn ogen
en je glorierijk zie verrijzen!
O God, verborgen in de trekken van een kind!
Ik zie je stralend
en reeds triomferend!
Ik zie je goddelijke pracht schitteren,
je kinderogen nat van het wenen.

Woord van God
Uw woord van vuur
moet op een dag weerklinken
helemaal ontbrand van liefde!
O verborgen God, ik zie je met mijn ogen
opgaan in de hemel
en glorierijk heersen.

Theresia van het Kind Jezus en van het heilig Gelaat
- RP 2, 25 december 1894

Voelen we deze nacht misschien dat de vlam van het leven in ons opwarmt, die daar verblijft waar het leven zijn oorsprong heeft (M. Montessori)? Misschien herontdekken we de kindertijd van onze ziel? De diepe grondtonen die we waren vergeten, afgebroken en toch van alle eeuwigheid door God gegeven?

In de vrede van Kerstmis, diep in onszelf, wordt het Woord in ons geboren, dat onze dageraad doet ontwaken. Jezus wenst vurig dat we zijn heiligdom worden en dat al onze levens, met alles wat ze meedragen, geboren worden in water en bloed en dan opdrogen door de adem... dit alles als een eredienst in ons binnenste, onze innerlijke tempel.

Laten we niet bang zijn en laten we in Maria's armen verwijlen, ze was daar, bij de wieg en bij het kruis.

Laten we God danken die zich met dezelfde tederheid over de ziel van ons kind buigt als de Maagd Maria over **het goddelijk bedelaartje** (H. Theresia)! Voor Zijn aanwezigheid in ons, die ons redt.

Laten we met Theresia en door Maria, het Kind in ons koesteren, laten we Hem altijd in leven houden, laten we eindeloos **de glorie van God overdenken, verborgen in de gedaante van een kind**, en laten we elke dag zeggen: in de nacht van Kerstmis - is Hij geboren - en bleef Hij bij ons.

